

[Økonomiministeren.]

de pengepolitiske muligheder, Nationalbanken har haft. Jeg tror i øvrigt, at hensynet til det ønskelige i at have smidige midler til rådighed i den økonomiske politik, f. eks. til at imødegå pludseligt opståede krisesituationer — et hensyn, som der generelt er peget på fra socialistisk folkepartis side — afgjort taler imod at ændre den status, som Nationalbanken har ifølge loven af 1936, og regeringen finder derfor ikke, at der er behov for at foretage en ændring af Nationalbankloven.

Forslaget om at skærpe den centrale kontrol med bankers og sparekassers långivning og rentefastsættelse har, ligesom i øvrigt flere af de andre forslag, karakter af en meget vag og vidtrækkende bemyndigelseslov, som jeg selv i en meget ekstraordinær situation ville være meget betænkelig ved. Derudover må jeg sige, at den tvivl om betimeligheden af detaljeret statskontrol med kreditgivningen, som jeg allerede har været inde på, bl. a. sigtede på dette forslag.

Disse generelle betænkeligheder gælder også forslagene om anbringelsen af forsikringsselskabers og pensionskassers midler og etablering af en erhvervsinvesteringsfond. Om det første af disse forslag må jeg sige, at disse institutioner jo i forvejen placerer den overvejende del af deres midler i obligationer, så det er vanskeligt at se noget behov for at ændre de nuværende placeringsbestemmelser.

Bag forslaget om etablering af en særlig erhvervsinvesteringsfond synes man at ane en modvilje mod, at udenlandsk kapital placeres i danske virksomheder. En sådan indstilling harmonerer ikke særlig godt med de igangværende bestræbelser på at indpasse dansk økonomi i en større sammenhæng, nordisk eller europæisk. Desuden anser jeg det for tvivlsomt, om man kan sige, at mangel på kapital i de senere år har virket som en væsentlig hæmsko for udbygningen af erhvervslivet. Der vil naturligvis altid i en markedsøkonomi være virksomheder, hvis driftsresultater er mindre tilfreds-

stillende, og som derfor har finansieringsproblemer, men det er ikke givet, at hjælpeaktioner fra en offentlig investeringsfond over for sådanne virksomheder vil være rigtigere og fordelagtigere ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt. I det hele taget gælder det, at man her i udpræget grad står over for en opgave, som næppe på hensigtsmæssig måde kan forestås af en offentlig institution. Skal der komme holdbare resultater ud af en sådan investeringsvirksomhed, er det vigtigt, at den ledes ud fra forretningsmæssige principper. Regeringen vil derfor finde det hensigtsmæssigt, at man koncentrerer sig om mulighederne for at udvide den aktivitet, der på dette område udøves af de bestående institutioner.

Jeg ved ikke, om den frivillige kvalitetskontrol, der også er fremsat forslag om, tænkes at have forbindelse med investeringsfonden, at lånene fra denne fond kunne hjælpe frivilligheden lidt på vej, men under alle omstændigheder må man i spørgsmålet om en sådan kvalitetskontrol være opmærksom på, at det meget store vareudvalg, vi har i eksporten, komplicerer problemstillingen stærkt. Efter regeringens opfattelse er det derfor mest hensigtsmæssigt, at initiativet til en eventuel udvidelse af kvalitetskontrollen med eksportvarer udgår fra de enkelte brancher. I det omfang eksportvirksomhederne anser det for hensigtsmæssigt at indføre eller skærpe en centraliseret kvalitetskontrol, er jeg sikker på, at de kompetente myndigheder inden for erhvervsministerierne ligesom hidtil vil være villige til at deltage i overvejelser om tilrettelæggelsen af sådanne ordninger.

Mange af de synspunkter, der kan anlægges på kontrollen af kreditgivning til erhvervene, kan ikke uden videre anvendes, når det drejer sig om kommunernes låntagning, og regeringen har derfor også i sine kreditpolitiske forslag medtaget foranstaltninger specielt på dette område. De grundsynspunkter vedrørende kommunernes låntagning, som kommer frem i det af SF fremsatte forslag, har mange fælles træk